

Васильченко Д.В., ст.гр. ДІТ-ПОТ23мг
АНАЛІЗ СВІТОВИХ БРЕНДІВ ТА КОЛЕКЦІЙ ОДЯГУ, ЯКІ
ВИКОРИСТОВУВАЛИ СТИЛЬ СТРИТ-СТАЙЛ

Становлення «вуличної моди» як самостійного напрямку в пост-моді тісно пов'язані з інтернет- блогерством та цифровою фотографією, які створили умови для виникнення альтернативної модної преси, яка стала поширюватися незалежно від «медійних» гігантів світу глянцевої моди сьогодні (Vogue, L'Officiel, Harper's Bazaar, GQ). Так, дизайнери стали брати ідеї «на вулиці». Запозичення та адаптація чужих ідей, а також перекладення їх на мову високої моди стало загальним явищем. Моделі з подіуму від їх прототипів в реальності відрізняє витонченість і чистота ліній [23].

Одним із головних джерел вивчення стали експонати лондонських музеїв. У сховищі музею декоративно-ужиткового мистецтва Вікторії та Альберта представлено справжні речі епохи, створені модельєрами 1960-х – 1970-х років для легендарних бутіків під впливом ідей молоді. Це моделі Мері Куант (рис. 2, 3), Вів'єн Вествуд (рис. 1), а також колекції Іва Сен Лорана, Джона Гальяно, Москіно та інших.

Рис. 1. Головні streetstyle-образи дизайнера Вів'єн Вествуд

В ці роки реклама, ЗМІ і книги закликали «бути самим собою». Це гасло стало слоганом рекламних кампаній Calvin Klein і парфумерії Hugo Boss. Головними в моді стали індивідуальність, відображення внутрішнього «я», власний стиль. У той же час затребуваною стала професія іміджмейкера, причому не тільки серед знаменитостей, але і в середовищі представників середнього класу. Дизайнери та стилісти на сторінках глянцевої журналістики регулярно давали поради, як підкреслити індивідуальність і створити неповторний образ. Тобто, ми бачимо, що в цей час основні риси вуличної моди були ґрунтом для цілої епохи.

Найбільш популярною в вуличній моді всіх соціальних верств став одяг, близький до унісексу, – джинси, футболки, вільні брюки, светри, зручне взуття – туфлі на плоскій підшві або кросівки. Одяг в цьому стилі пропонували великі компанії, в основному італійські та американські: Benetton, Guess, Gap, Marc O'Polo, Banana Republic. Але з функціональністю і

зручністю парадоксальним чином сусідували нарочита театральність і барвистість [2].

Рис. 2. Мері Куант з моделями, 1960-е

Рис. 3. Мері Куант, моделі стилю стрит-стай, 60-рр.

На початку нового століття вулична мода та мода взагалі пройшла під знаком шалених експериментів, частіше невдалих. 2000-ні називають не як інакше, як часом тотального несмаку. Для цієї епохи, було всього «занадто». Занадто багато золота, яскравого рожевого, деніму, аксесуарів. Створюється враження, що людям у цей час не було достатньо уваги, і вони за будь-яку ціну хотіли її до себе привернути (рис.4). Дуже схоже на поведінку підлітка, котрий намагається натягнути на себе все кричуще та зухвале.

Рис. 4. Головні streetstyle-образи Тижня моди в Лондоні, 2023 р.

Отже, для вуличної моди виділено наступні риси для цього стилю: комфорт (ніщо не повинно було стримувати пересування; поза, рух повинні відповідати природним); мінімалізм і пов'язаний з ним принцип "помітної непомітності" (conspicuous inconspicuousness) (замість пихатої, вигадливої розкоші денді дозволяє собі в костюмі одну витончену, виразну деталь); продумана (роблена) недбалість.

Література:

1. Boucher Francois A History of Costume in the West. - London:THAMES AND HUDSON, 1987, 124с.